

Sygn. akt III KK 225/13

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 listopada 2013 r.,

sprawy **S. K.**

skazanego z art. 278 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 13 lutego 2013 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 23 lipca 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G., wyrokiem z dnia 23 lipca 2012 r., uznał S. K. za winnego tego, że w okresie od października 2010 r. do dnia 17 grudnia 2010 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, z terenu należącego do PKP SA Oddział

Gospodarowania Nieruchomościami położonego w G., dokonał zaboru rzeczy ruchomych w postaci elementów torów kolejowych o wartości co najmniej 4 000 złotych, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, to jest za winnego przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Tym samym wyrokiem S. K. uznany został za winnego tego, że w okresie od 30 marca 2011 r. do dnia 11 kwietnia 2011 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, z terenu Stacji G. dokonał zaboru rzeczy ruchomych w postaci elementów torów kolejowych o wartości co najmniej 1100 złotych na szkodę Polskich Linii Kolejowych PLK w G., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, to jest za winnego przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Za oba te przestępstwa, przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. Sąd wymierzył S. K. karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Zarzucił w niej wyrokowi obrazę szeregu przepisów prawa procesowego, a w konsekwencji błędy w ustaleniach faktycznych i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie S. K. od zarzucanych mu czynów, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w G., wyrokiem z dnia 13 lutego 2013 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego. Zarzucił w niej orzeczeniu rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, wyrażające się w naruszeniu przepisów art. 410 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 168 k.p.k. oraz art. 452 § 2 k.p.k., polegające na zaakceptowaniu stanu, w którym Sąd pierwszej instancji nie zaznajomił się ze wszystkimi dowodami oraz na wadliwie przeprowadzonym uzupełniającym postępowaniu dowodowym. Kasacja zawiera także zarzut naruszenia art. 434 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 5 § 1 i 2 k.p.k. poprzez dokonanie w treści uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego dowolnych i niekorzystnych dla skazanego ustaleń.

Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Rejonowego w G. i o przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Okręgowy w G. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzuty kasacji są bezzasadne w stopniu, który pozwolił na rozpoznanie kasacji na posiedzeniu w trybie z art. 535 § 3 k.p.k.

Zarzut pierwszy kasacji dotyczy zaakceptowania przez sąd odwoławczy sytuacji, w której sąd pierwszej instancji nie zaznajomił się ze wszystkimi dowodami, które powinny mu być znane z urzędu – m. in. akta III R [...] /11. Chodziło także o materiały zgromadzone w innych aktach postępowania opiekuńczo – wychowawczego bądź poprawczego, które miało się toczyć w stosunku do B. O., co do jego uczestnictwa w zdarzeniach opisanych w akcie oskarżenia, których nie ujawniono w trakcie przesłuchania B. O. Zauważyć należy, że w toku postępowania odwoławczego, na rozprawie w dniu 13 lutego 2013 r. doszło do uzupełnienia przewodu sądowego i przeprowadzenia dowodu z akt spraw prowadzonych z udziałem B. O., w tym akt III R [...] /11, ale także szeregu innych spraw z jego udziałem. W tej sytuacji wręcz trudno zrozumieć twierdzenia autora kasacji, zarzucającego uchybienia w tym właśnie zakresie. Brak podstaw do uznania, że sąd odwoławczy winien kontynuować poszukiwania akt jakichkolwiek postępowań, w toku których wypowiadał się B. O., w sytuacji w której doszło do uzupełnienia przewodu sądowego, a z informacji uzyskanych w Sądzie Rejonowym w G. – Wydział III Rodzinny i Nieletnich wynika, że innych takich postępowań nie było (k. 677 akt). Na marginesie zauważyć wypada, że ujawnione dowody z akt nie dostarczyły sądowi materiału, który miałby wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego.

Wprawdzie zakaz *reformationis in peius*, na który powołano się w drugim zarzucie kasacji rzeczywiście interpretowany powinien być szeroko i obejmować nim należy także ustalenia faktyczne, nawet zawarte tylko w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego, to w przedmiotowej sprawie nie doszło do naruszenia tego zakazu. Wskazane w uzasadnieniu kasacji fragmenty uzasadnienia (s. 8) nie

stanowią nowych, dowolnych i pogarszających sytuację skazanego ustaleń, a odwołują się do ustaleń poczynionych przez sąd pierwszej instancji i to na podstawie wyjaśnień współoskarżonych w sprawie P. R. i P. D. (zob. s. 11 uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego w G.). W tym stanie rzeczy nie doszło do naruszenia przepisów wskazanych w drugim zarzucie kasacji.

W tym stanie rzeczy, biorąc ponadto pod uwagę, że postępowanie kasacyjne nie jest takim samym postępowaniem jak postępowanie odwoławcze i nie służy ponownej ocenie ujawnionych dowodów i weryfikacji poczynionych ustaleń faktycznych, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.